

- 1 La data de 17.02.2010 Judecătoria S a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art.64 alin.3 din Codul Familiei, ridicată în dosarul 999/2010 al acestei judecătorii.
- În motivarea excepției de neconstituționalitate invocată din oficiu de judecătoria se arată că art.64 alin 3 din Codul Familiei contravine dispozițiilor din Constituția României întrucât textele din Codul familiei sunt lacunare, nereglementând posibilitatea modificării numelui minorului după căsătoria părinților săi, căsătorie intervenită ulterior înregistrării nașterii.
- Analizând excepția de neconstituționalitate cu care a fost investită, Curtea Constituțională:**
- A. a admis excepția, constând că dispozițiile art.64 alin.3 din Codul Familiei contravin art.48 din Constituție;
 - B. a respins excepția, ca inadmisibilă, constatând că autorul excepției își argumentează critica din perspectiva unor insuficiențe legislative, aspect contrar dispozițiilor art.2 alin.3 din Legea 47/1992;
 - C. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că ulterior sesizării sale, Codul familiei a fost abrogat prin Legea 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii 287/2009;

Răspuns: B

- 2 Judecătoria B, prin sentința civilă 5352/2002 a admis în parte acțiunea reclamantei MA împotriva fostului său soț MAU și a admis în totalitate cererea reconvențională a pârâtului. Astfel, a constatat că părțile au dobândit în timpul căsătoriei și cu contribuții egale un apartament în valoare de 12.027.350 lei și a dispus partajul prin atribuirea apartamentului către pârât, care a fost obligat să plătească reclamantei suma de 6.013.675 lei cu titlu de sultă, reprezentând contravaloarea cotei sale de 1/2 din apartament.
- Tribunalul B, prin decizia nr.200/A/2003 a admis apelul reclamantei, a schimbat în tot sentința judecătoriei și în fond a admis acțiunea principală și a respins cererea reconvențională. Tribunalul a constatat că reclamanta are o contribuție de 78,07% la dobândirea apartamentului, iar pârâtul o cotă de 21,93%, reclamanta plătind în întregime diferențele de rate după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț. S-a dispus partajul și s-a atribuit reclamantei apartamentul cu obligarea acesteia la plata către pârât a unei sulte în sumă de 2.637.597,855 lei. Apelul pârâtului a fost respins ca nefondat. Pârâtul a declarat recurs, arătând că imobilul supus partajului a fost cumpărat cu plata prețului în rate, conform Decretului Lege nr.61/1990, ratele în contul rambursării creditului fiind reținute din salariul său. Astfel, în mod eronat, s-a constatat o contribuție majorată a reclamantei.
- Din înscrisurile depuse la dosar rezultă că soții au avut salarii sensibil egale pe parcursul căsătoriei și că suma de 350.000 lei, reprezentând diferența de rate până la achitarea integrală a prețului apartamentului a fost achitată de intimata reclamantă la câteva zile după rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii de divorț.
- Ce va decide instanța de recurs?**

- A. va respinge recursul, ca nefondat, reținând cota de proprietate majorată a reclamantei;
- B. va admite recursul, cu motivarea că până la rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț părțile au contribuit egal în proporție de 50% fiecare la dobândirea imobilului bun comun, iar plata făcută de reclamantă pentru achitarea integrală a apartamentului după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț nu este de natură să-i confere o cotă majorată din dreptul de proprietate, ci doar un drept de creanță în limitele părții din debit achitate;
- C. va admite recursul, cu motivarea că plata făcută de unul dintre soți pentru achitarea integrală a prețului apartamentului după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț și ratele achitate după divorț, nu au același regim juridic.

Răspuns: B

- 3 La data de 08.01.2013, reclamantul WZ a chemat în judecată pe pârâta WR, cerând în baza art.373 Cod Civil să se dispună desfacerea căsătoriei dintre soți, întrucât de peste 7 ani sunt separați în fapt. De asemenea, reclamantul solicită revenirea pârâtei la numele purtat anterior și obligarea pârâtei la plata unei prestații compensatorii în favoarea lui, dat fiind faptul că el realizează venituri mult mai mici decât soția sa.

Pârâta, în întâmpinarea depusă, a arătat că nu este de acord cu cererile reclamantului. Acesta este complexat de faptul că pârâta este un om de afaceri de succes și a părăsit domiciliul conjugal de peste 4 ani ca răzbunare pentru reușitele pârâtei. Ea nu înțelege să suporte acțiunile nesăbuite ale reclamantului, care l-au adus în situația de a fi angajat cu un salariu de 2.000 lei lunar.

Martorii audiați în cauză au relevat că soții sunt total separați de peste 4 ani și că niciunul nu a făcut demersuri pentru reluarea relațiilor conjugale.

Din actele depuse la dosar, se reține că pârâta realizează venituri lunare în sumă de 10.000 euro, iar reclamantul venituri lunare în sumă de 2.500 lei.

Care va fi soluția instanței?

- A. va respinge acțiunea ca neîntemeiată, dat fiind faptul că pârâta nu a fost de acord cu desfacerea căsătoriei;
- B. va admite acțiunea în întregime, va desface căsătoria în condițiile art.373 lit.c Cod Civil din culpa reclamantului și va obliga pârâta la plata unei prestații compensatorii în favoarea reclamantului, cu revenirea pârâtei la numele purtat anterior căsătoriei;
- C. va admite, în parte acțiunea și va desface căsătoria în condițiile art.373 lit.c Cod Civil din culpa reclamantului, cu revenirea pârâtei la numele purtat anterior, respingând cererea de obligare la plata unei prestații compensatorii, ca neîntemeiată;

Răspuns: C

- 4 Prin sentința civilă nr. 11280/9.10.2008 a Judecătoriei M s-a admis în parte cererea reconvențională formulată de pârâta reclamantă N.M. la 7.01.2008 în contradictoriu cu reclamantul pârât N.Z. și, ca urmare, s-a desfăcut căsătoria părților încheiată la 27.04.2007 din culpă comună. S-a dispus ca pârâta reclamantă să revină la numele anterior căsătoriei, s-a încredințat acesteia spre creștere și educare minorul N.G., născut la 10.02.2008 și s-a stabilit în sarcina reclamantului pârât obligația de a achita o pensie de întreținere de 126 lei lunar, de la data introducerii cererii, respectiv de la 7.01.2008 și până la majoratul acestuia.

Prin aceeași sentință s-a respins acțiunea de divorț formulată de reclamantul pârât N.Z., ca nesustținută. Sentința a reținut că reclamantul a lipsit nejustificat la toate termenele de judecată. În ceea ce privește cererea reconvențională, s-a reținut că relațiile de familie s-au deteriorat grav ca urmare a diferențelor de caracter și a lipsei de comunicare între soți. S-a apreciat că este în interesul minorului să rămână în grija pârâtei. S-a stabilit obligația legală de întreținere având în vedere că reclamantul pârât nu realizează venituri cu caracter de continuitate, la venitul minim pe economie. Împotriva sentinței a declarat cale de atac pârâtul, solicitând schimbarea în parte în sensul stabilirii pensiei de întreținere începând cu data de 10.02.2008, data nașterii minorului, întrucât la data introducerii acțiunii, acesta nu era născut.

Ce va decide instanța de control judiciar având în vedere dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă ?

- A. va admite calea de atac și va schimba în parte hotărârea primei instanțe în sensul obligării pârâtului la plata pensiei de întreținere în cuantum de 126 lei lunar în favoarea minorului, începând cu data nașterii acestuia, 10.02.2008 și până la majorat. Va menține celelalte dispoziții ale sentinței;
- B. va respinge calea de atac ca neîntemeiată;
- C. va respinge calea de atac ca inadmisibilă, reținând că reclamantul pârât nu a formulat nicio cerere cu privire la pensia de întreținere datorată minorului, în primă instanță și, prin urmare, nu o poate formula nici în apel, acțiunea sa fiind respinsă ca nesustținută;

Răspuns: A

- 5 Prin cererea înregistrată la 7.11.2008 la Tribunalul C reclamanta Comisia pentru protecția copilului din cadrul Consiliului Local C a chemat în judecată pe pârâtul S.F., solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună decăderea din drepturile părintești față de copilul S.A.M.. În motivarea cererii, s-a arătat că minorul s-a născut la 21.02.2003 în urma unei legături de concubinaj între pârât și mama acestuia, este întreținut de mamă și actualul său soț, iar tatăl natural nu s-a mai interesat de situația acestuia din luna iunie 2006. Au fost citați mama și tatăl natural al minorului, acesta din urmă neapărându-se la niciun termen. Aspectele invocate au fost dovedite cu probele administrate în cauză.

Ce va decide instanța, în raport de dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă?

- A. va admite acțiunea, reținând că, nevizitând-o pe minoră de la vârsta de patru luni, pârâtul a dat dovadă de neglijență gravă în îndeplinirea îndatoririlor de părinte;
- B. va respinge acțiunea ca neîntemeiată;
- C. va respinge acțiunea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, întrucât numai mama minorei putea solicita decăderea tatălui din drepturile părintești;

Răspuns: B

- 6 Prin cererea înregistrată sub nr. 6041/2010 pe rolul Judecătoriei O, reclamanta LIL a chemat în judecată pe pârâtul PS, solicitând împărțirea bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei, respectiv imobilul situat în str. Unirii nr. 24, ap.18, precum și constatarea existenței unui drept de creanță al reclamantei egal cu contravaloarea pensiei de întreținere pe care pârâtul a achitat-o copiilor săi dintr-o altă căsătorie. Reclamanta arată, în motivarea cererii sale, că s-a căsătorit cu pârâtul în 4.08.2008, divorțul pronunțându-se în 10.12.2009 prin acordul părților. Pe tot parcursul căsătoriei, pârâtul a plătit constant o pensie de întreținere copiilor săi, reclamanta având dreptul la jumătate din aceste sume.

Pârâtul a arătat că singurul bun dobândit în timpul căsătoriei este apartamentul indicat de reclamantă pentru care fiecare soț are o cotă de contribuție de 50%. În ceea ce privește pretinsul drept de creanță al soției sale, pârâtul a învederat că a avut o relație cu reclamanta imediat după primul divorț și că de la acel moment și până în prezent i s-a reproșat permanent plata pensiei de întreținere către copiii săi. Într-un final s-a ajuns și la divorțul față de reclamanta LIL, care deși a fost un divorț prin acord, în realitate a fost generat de atitudinea reclamantei față de copii.

La dosarul cauzei a fost depusă hotărârea de divorț cu mențiunea definitivă și irevocabilă, sentința civilă 178/2003 în conformitate cu care pârâtul era obligat la plata unei pensii de întreținere în favoarea fiilor săi gemeni de 2.000 lei lunar (câte 1000 lei/lunar pentru fiecare) începând cu data pronunțării hotărârii, respectiv 6.02.2003 și până la majoratul copiilor. De asemenea, pârâtul a depus la dosar certificatele de naștere pentru copii, atestând că aceștia au devenit majori la 15.01.2010.

Instanța, relativ la dreptul de creanță pretins:

- A. va constata dreptul de creanță al reclamantei cu privire la întreaga sumă plătită cu titlu de pensie de întreținere pentru copii de către pârât pe perioada februarie 2003 – ianuarie 2010;
- B. va constata dreptul de creanță al reclamantei cu privire la 1/2 din suma plătită cu titlu de pensie de întreținere pentru copii de către pârât pe perioada 4.08.2008 - 10.12.2009;
- C. va respinge cererea privind constatarea dreptului de creanță al reclamantei, reținând că sumele din veniturile provenite din muncă plătite cu titlu de pensie de întreținere de către pârât, îi conferă reclamantei dreptul de a solicita constatarea unei contribuții majorate la dobândirea bunurilor comune.

Răspuns: C

- 7 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei B la 6 mai 2013, reclamanta RI a chemat în judecată pe pârâții TR, TU și TP, solicitând instanței să constate că ea este mama minorei TP (născută la 6.01.2013) și nu pârâta TU (căsătorită cu TR).

În motivarea acțiunii sale, reclamanta arată că la momentul nașterii minorei TP (fiica reclamantei și a soțului acesteia RV, în prezent decedat) a avut loc o schimbare a copiilor din neglijența personalului medical, aspect constatat prin sentința penală nr.16/2012, definitivă.

Pârâții TR și TU au arătat în întâmpinare că nu contestă acest aspect, iar ei, pe cale separată, vor formula o cerere similară cu privire la minora RH, înregistrată ca fiică a reclamantei și a soțului său decedat.

La dosar au fost depuse copii ale certificatelor de naștere ale copiilor TP și RH, sentința penală 16/2012, cu mențiunea definitivă, precum și expertiza medico – legală ADN întocmită în cursul urmăririi penale, ce atestă că minora TP este copilul soților RV și RI.

Instanța:

- A. va respinge acțiunea ca neîntemeiată, cu motivarea că nicio persoană nu poate reclama o altă filiație față de mamă decât aceea ce rezultă din actul său de naștere și posesia de stat conformă cu acesta;
- B. va respinge acțiunea pentru lipsa calității procesuale active a reclamantei, întrucât filiația față de mamă rezultă din faptul nașterii;
- C. va admite acțiunea și va constata că reclamanta este mama minorei TP, cu consecințele ce decurg din aceasta;

Răspuns: C

- 8 Prin sentința civilă nr. 1190/30.10 2007 a Judecătorei P s-a admis cererea formulată de reclamanta S.A. și s-a desfăcut căsătoria părților din vina ambilor soți, reclamanta urmând a reveni la numele purtat anterior. Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că relațiile de familie s-au deteriorat din cauza comportamentului necorespunzător al ambilor soți, care au întreținut relații extraconjugale. Împotriva sentinței a declarat apel pârâțul S.M. Părțile prezente la prima zi de înfățișare în apel au învederat că s-au împăcat. Tribunalul a admis apelul, a schimbat în tot hotărârea atacată și a stins acțiunea de divorț prin împăcarea soților, constatând incidența prevederilor art. 618 al. 2 Cod procedură civilă.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta S. A. arătând că dorește desfacerea căsătoriei, întrucât nu a ajuns la o înțelegere cu pârâțul în privința conviețuirii.

Ce va decide instanța, în raport de dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă ?

- A. va respinge recursul ca nefondat, reținând că reclamanta nu mai poate reveni cu solicitarea desfacerii căsătoriei, deoarece conform art. 618 al. 3 Cod procedură civilă, poate porni o nouă acțiune de divorț pentru fapte petrecute după împăcare;
- B. va admite recursul și va modifica decizia Tribunalului, în sensul respingerii apelului pârâțului S.M. și menținerii hotărârii primei instanțe;
- C. va admite recursul și va casa decizia atacată cu trimitere spre rejudecare la același tribunal pentru a se analiza în fond apelul pârâțului S.M.;

Răspuns: A

- 9 Prin sentința civilă nr.12.789/5.03.2012 Tribunalul G a respins cererea reclamantei DGAPSC G de deschidere a procedurii adopției pentru copilul UN în contradictoriu cu pârâta UM, reținând că dispozițiile art.11 din Legea 273/2004 privind adopția impun ca părinții firești să consimtă la adopție, iar cele ale art.15 stabilesc necesitatea consimțământului părinților firești în fața instanței odată cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii adopției.

Numita UM, singurul părinte cunoscut, citată în cauză nu s-a prezentat în fața instanței de fond. În aceste condiții, instanța a reținut inexistența consimțământului mamei la adopție și a apreciat că minorul este oricum protejat prin măsura plasamentului luată deja față de el.

În calea de atac împotriva acestei sentințe, reclamanta DGAPSC G a solicitat desființarea sentinței atacate pentru greșita aplicare a legii și încuviințarea deschiderii procedurii de adopție internă pentru minor. Se arată că în ciuda eforturilor depuse, mama minorului nu a putut fi găsită niciodată la domiciliu, în aceste condiții interesul superior al minorului fiind acela de i se oferi șansa că crească într-o familie, ținând seama că măsura plasamentului la asistentul maternal profesionist este măsură temporară de protecție. Se precizează că bunicii materni sunt decedați și se invocă în drept dispozițiile art.1 lit.a și b și art.8 alin.2 din Legea 273/2004 republicată în 2012.

În fața instanței de control judiciar, mama minorului nu s-a prezentat și nu au fost administrate probe noi.

Ce va decide instanța de control judiciar?

- A. va respinge calea de atac, argumentând că există deja o măsură de protecție luată față de minor;
- B. va admite calea de atac, va modifica sentința în sensul admiterii cererii, cu suplinirea consimțământului intimei UM și va încuviința deschiderea procedurii adopției interne a minorului UN, dispunând ca drepturile și obligațiile părintești față de copil să fie exercitate de Consiliul Local G;
- C. va admite calea de atac, va modifica sentința în sensul admiterii cererii, cu suplinirea consimțământului intimei UM și va încuviința deschiderea procedurii adopției interne a minorului UN, dispunând ca drepturile și obligațiile părintești față de copil să fie exercitate de mama UM;

Răspuns: B

- 10 Prin cererea înregistrată la Tribunalul A la 31.10.2008, petenta D.G.A.S.P.C. în contradictoriu cu intimata P.R., în calitate de mamă, P.M. în calitate de tată și Complexul de tip familial C.N. a formulat cerere de revocare a măsurii de plasament pentru minora P.I., fiica lui P.M. și P.R., instituționalizată, și reintegrarea minorei în familia naturală, respectiv la mama P.R.. În motivarea cererii, s-a arătat că prin dispoziția nr.149/2005 directorul executiv al D.G.A.S.P.C. a dispus plasamentul în regim de urgență pentru minora P.I., cât și pentru cei trei frați ai acesteia în cadrul „C.E.P.R.U.”. Prin sentința civilă nr.337/2005. Tribunalul A a dispus menținerea măsurii plasamentului în cadrul complexului de tip familial C.N., reținând că minorii au fost supuși violențelor fizice și verbale ale tatălui, iar mama a fost dezinteresată de creșterea lor, aceștia fiind nevoiți de nenumărate ori să se adăpostească la vecini. În prezent, părinții minorei sunt despărțiți în fapt, mama trăind în locuința concubinelui său B.B., cu care intenționează să se căsătorească.

Prin cererea înregistrată la D.G.A.S.P.C., mama minorei a solicitat revocarea măsurii de plasament, întrucât au dispărut condițiile ce au impus luarea acestei măsuri. Ancheta socială efectuată de reprezentanții Primăriei Comunei C. a concluzionat că mama minorei și concubinel acesteia au condiții normale de locuit, iar prin declarația scrisă personal, concubinel mamei a arătat că este de acord ca minora să locuiască împreună cu P.R., în domiciliul lui. Minora a arătat că solicită să locuiască cu mama sa de care este foarte atașată și că a fost frecvent vizitată de cei doi.

Ce va decide instanța?

- A. va admite acțiunea și va reda mamei P.R. exercițiul drepturilor și obligațiilor părintești;
- B. va respinge acțiunea cu motivarea că nu este în interesul superior al minorei să locuiască împreună cu concubinel mamei, în locuința acestuia;
- C. va respinge acțiunea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, cu motivarea că numai mama putea solicita reintegrarea minorei în propria familie;

Răspuns: A

- 11 Prin cererea înregistrată la data de 19 iulie 2013 pe rolul tribunalului, reclamantul SD a solicitat obligarea pârâților NM și DC la plata sumei de 227 000 lei, reprezentând daune contractuale. La termenul imediat următor celui la care au fost încuviințate probele, BN a formulat cerere de intervenție accesorie în apărarea pârâților, cerere încuviințată în principiu de către instanță. La același termen, reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată sub aspectul cauzei, invocând ca temei al pretențiilor răspunderea delictuală. Față de această situație, instanța a dispus amânarea cauzei și comunicarea cererii modificate tuturor părților din proces, în vederea depunerii întâmpinării. La termenul următor, constatând existența acordului expres al pârâților cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată și lipsa unui asemenea acord din partea intervenientului, instanța:
- a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, întrucât intervenientul nu și-a dat acordul la primirea ei peste termenul legal;
 - a apreciat că este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare formulată de către reclamant, opunerea intervenientului fiind fără relevanță în cauză;
 - a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, considerând că nu sunt întrunite toate condițiile prevăzute de lege.

Răspuns: B

- 12 Într-un proces pornit la data de 2 aprilie 2013, având ca obiect revendicarea unui imobil în valoare de 1 235 000 lei, tribunalul a admis acțiunea și a obligat-o pe pârâta ER să lase imobilul în deplina proprietate și liniștită posesie a reclamantei, pronunțând sentința civilă nr. 2001 /3 nov. 2013. Înăuntrul termenului de apel, părțile au declarat recurs împotriva sentinței, depunând totodată un înscris autentic din care rezultă că toate părțile au consimțit să exercite direct calea de atac a recursului. Motivând recursul, reclamanta a invocat incidența cazului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul C.pr.civ., considerând că hotărârea cuprinde motive străine de natura pricinii. Pârâta a invocat, în motivarea recursului, cazul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din noul C.pr.civ. Instanța:
- va respinge ambele recursuri ca inadmisibile, întrucât motivele invocate de recurenți nu pot fi primite decât dacă nu au putut fi invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului;
 - va considera că ambele recursuri sunt admisibile, întrucât există acordul părților de renunțare la calea de atac a apelului;
 - va considera că recursul reclamantei este inadmisibil, raportat la motivul de recurs invocat și, pentru același considerent, că recursul pârâtei este admisibil.

Răspuns: C

- 13 Sesizată fiind cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 ind. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, Curtea Constituțională:
- a respins excepția de neconstituționalitate, apreciind că nu există nicio contradicție între aceste prevederi legale și cele ale Constituției;
 - a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanțelor judecătorești asupra începerii acestei proceduri;
 - a admis excepția de neconstituționalitate apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil pentru debitor, creditorul nefiind afectat de această modificare.

Răspuns: B

14 Într-un proces început la data de 29 aprilie 2013, cu ocazia dezbaterilor în fond reclamantul a solicitat obligarea pârâtului și la plata cheltuielilor de judecată, constând în onorariu de avocat, însă a depus chitanța privind onorariul avocațial după închiderea dezbaterilor, odată cu notele scrise cerute de instanță. Instanța, văzând că pârâtul a căzut în pretenții:

- A. va respinge cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, constatând că dovada achitării onorariului avocațial a fost depusă la dosar după închiderea dezbaterilor;
- B. va admite cererea și va obliga pârâtul la plata cheltuielilor de judecată, deoarece chitanța privind achitarea onorariului avocațial a fost atașată notelor scrise formulate de reclamant, note scrise care au fost solicitate de instanță; mai mult, reclamantul s-a referit la cuantumul onorariului cu ocazia dezbaterilor în fond;
- C. va respinge ca inadmisibilă cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, întrucât nu au fost solicitate prin cererea de chemare în judecată.

Răspuns: A

15 Într-un proces început la data de 30. 09. 2012, prin încheiere, tribunalul a admis cererea de eșalonare a plății taxei judiciare de timbru formulată de reclamantele A.B și C.D. și a stabilit în sarcina fiecărei reclamante obligația de a achita, în 7 rate lunare, câte 700 lei cu titlu de taxă judiciară de timbru. Constatând că reclamantele au depus o singură chitanță privind achitarea unei rate de 700 lei, instanța a admis excepția insuficienței timbrări și, în consecință, a anulat cererea ca insuficient timbrată, în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997.

Apelul declarat de reclamante împotriva sentinței a fost admis de curtea de apel, care a anulat sentința și, la cererea apelantelor, a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, motivând că prima instanță, în mod greșit, a făcut aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997. Pârâta SC XC SRL a declarat recurs împotriva deciziei, invocând incidența în cauză a disp. art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997. Instanța de recurs:

- A. va admite recursul pârâtei și va modifica decizia, în sensul că va respinge ca nefondate apelurile reclamantelor, motivat de faptul că dispozițiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997 au incidență în cauză, întrucât reclamantele nu au putut dovedi decât plata unei singure tranșe cu titlu de taxă judiciară de timbru;
- B. va admite recursul pârâtei, fiind fără relevanță că cea de-a doua rată stabilită în sarcina reclamantelor nu ajunsese la scadență în ziua în care cauza avea fixat termenul de judecată;
- C. va respinge ca nefondat recursul pârâtei, întrucât hotărârea prin care s-a dispus măsura eșalonării plății taxei judiciare de timbru reprezintă titlu executoriu, iar neplata ratelor este o chestiune ce ține de executarea obligației de plată a taxei de timbru.

Răspuns: C

16 Tribunalul București a fost investit la data de 1 martie 2013 cu acțiunea având ca obiect soluționarea pe fond a notificării formulate de reclamant în baza Legii nr. 10/2001, pentru motivul că pârâta, în calitate de entitate investită cu soluționarea acestei notificări, nu a soluționat-o până la data sesizării instanței, precum și obligarea pârâtei la plata sumei de 150 000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a bunului notificat, calculată de la momentul înregistrării notificării. La termenul de judecată din data de 2 mai 2013, care este primul termen la care părțile sunt legal citate, tribunalul:

- A. va dispune disjungerea celui de-al doilea capăt de cerere și declinarea competenței materiale de soluționare a acestuia în favoarea judecătoriei, având în vedere că valoarea obiectului acestuia este mai mică de 200 000 lei;
- B. va declina competența teritorială în favoarea Tribunalului Brașov, reținând că pârâta și-a schimbat sediul în raza acestui tribunal începând cu data de 15 martie 2013, deci anterior termenului la care Tribunalul București și-a verificat competența;
- C. va constata că este competent material să soluționeze ambele capete de cerere.

Răspuns: C

- 17 În primul ciclu procesual, s-a pronunțat de către tribunal sentința civilă nr. 1638 /29 martie 2013, prin care judecătorul MB a respins ca nefondată acțiunea formulată la data de 1 martie 2013, prin care reclamantul pretindea despăgubiri în sumă de 310 000 lei pentru lipsa de folosință a terenului preluat abuziv de pârâtă.

Această sentință a fost anulată prin decizia civilă nr. 324 /10 mai 2013 a curții de apel, care a trimis cauza spre rejudecare la tribunal.

Atât cererea de abținere formulată de judecătorul MB, cât și cererea de recuzare formulată de reclamantă împotriva aceluiași judecător, au fost respinse prin încheierea din data de 12 septembrie 2013.

Prin sentința civilă nr. 1785 /27 octombrie 2013, judecătorul MB a respins acțiunea ca nefondată, motivând că reclamanta nu avea recunoscută la data sesizării instanței, pe cale judiciară, calitatea de proprietar asupra bunului notificat, astfel că nu poate solicita obligarea deținătorului terenului în litigiu la plata fructelor civile produse de bun.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, arătând că hotărârea a fost pronunțată de un judecător aflat în stare de incompatibilitate și a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță pentru ca un alt judecător să analizeze pe fond acțiunea formulată, în vederea respectării dreptului la un proces echitabil.

Instanța de apel:

- A. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va reține procesul spre judecare, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- B. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va trimite cauza spre rejudecare la prima instanță, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- C. va respinge apelul declarat de reclamantă, arătând că motivul de nelegalitate referitor la incompatibilitatea judecătorului MB nu poate face obiectul controlului judiciar, deoarece încheierea prin care s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac.

Răspuns: A

- 18 Într-un proces pornit la data de 30 aprilie 2013, la termenul următor punerii în discuția părților, de către instanță, a necesității introducerii în cauză și a vânzătorului AB, reclamantul a depus la dosar o cerere prin care a arătat că înțelege să cheme în judecată atât pe pârâtul inițial VB, care are calitatea de cumpărător conform contractului a cărui nulitate o solicită, cât și pe numitul AB, care are calitatea de vânzător. Instanța:

- A. nu a luat act de această cerere modificatoare, deoarece a fost formulată peste termenul prevăzut de art. 204 alin. 1 din noul C.pr.civ. iar pârâtul VB s-a opus la modificarea cererii de chemare în judecată;
- B. a luat act de această cerere și a dispus prin încheiere introducerea în cauză a lui AB, amânând judecarea cauzei în vederea comunicării celui introdus în proces a cererii de chemare în judecată, a întâmpinării și a înscrisurilor anexate acestora;
- C. nu a acordat un nou termen, ci a trecut în încheierea de ședință faptul că reclamantul a îndreptat o eroare materială strecurată în cuprinsul cererii de chemare în judecată, sub aspectul persoanelor pe care le cheamă în judecată.

Răspuns: B

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A